

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALTIN PORTAKAL'I
ALIR MI? ALIR!
ZERRE

JASON SEGEL

ED HELMS

ve SUSAN SARANDON

ANASININ KUZUSU

JEFF WHO LIVES
AT HOME

ŞİMDİ DVD'DE!

NELER OLUYOR?

ÜZERİNDE YAŞADIĞIMIZ BU ÜLKE TOPRAKLARINDAKİ KARIŞIKLIKLARIN BİR FOTOĞRAFINI ÇEKEBİLMEK İÇİN memleketin sadece sinema ortamına bile bakmanın yeterli olacağı günlerde yaşıyoruz...

Ülkenin en güçlü yapımcılarından biri olan (ne enteresandır ki, gücü de çektiği birçok filmi beğenmediği için sinemaya sokmayıp tüm masrafını sineye çekmesinden ve kazancını başka iş ve yatırımlarla elde etmesinden gelmekte...) Sinan Çetin, bu yılın moda temalarından Çanakkale Savaşı'yla ilgili bir film yapıp zarar etmemek için giriştiği PR söyleşilerinde her şeyin parayla çözülebileceğini, sorun çıkaranların parası neyse ödenip bu ülkenin artık kangrene dönüşen terör sorununu bu yolla çözmeyi önerdi. Dünyada terör sorunu yaşayan hiçbir ülkenin aklına gelmemiştir bu çözüm herhalde! Çetin verdiği röportajlarda "Analar cephelere gidip çocuklarına sarılsalar savaş filan olmazdı" gibi rasyonel olmayan, sadece filmine dikkat çekmek isterken bunu 'hümanist' bir makyajla gizlemeye çalışan bir profil çiziyor... Bir söyleşisinde, kendisinin bütün bu makyajını etkisiz kılan gazeteci karşısında afallayıp "Ben zaten çok meşguldüm, ülke gündemini bir süredir takip edemedim..." gibi ifadelerle çark etmeye de çalışıyor...

Diğer yandan Adana Altın Koza Film Festivali'nin seçilmiş jürisi önüne gelen filmlerden bazı seçimler yapıyor. Beğenirsiniz ya da beğenmezsiniz... Eleştirirsiniz ya da haklı bulursunuz... Ama ödül alamadınız diye sert biçimde jüriye yakışksız ifadelerle saldıramazsınız... Veya bu ülkenin başka dilde konuşan vatandaşlarının hikayelerini anlatan filmlere "Bunlar yarışmalara katılmasın" diyemezsiniz. Yani aslında dersiniz diyelim demokrasi adına, dersiniz ama o zaman bunlardan dolayı incinen insanları anlamak, onlarla empati kurmak ve gerekiyorsa da onlardan özür dilemek zorundasınız.

Yarışmanın 'en iyi film' ödülünü alan "Babamın Sesi"ne sadece Kürt-Türk penceresinden bakıp, babasına hasret büyüyen bir genç adamın onun ses kayıtlarıyla bir teselli aramasını, genç adamın evin içinde yankılanan bir babanın sesine duyduğu hasreti son derece şiirsel bir sinema üslubuyla anlatıyor olmasından etkilenmiş insanların ödül vermesini ne kadar yarılgayabilirsiniz ki? "Hayır, o film değil bu film almalıydı!" diye bağırarak ne kadar doğru bir düşüncedir? Jürinin sıkça ödül paylaşmasını, müzik ödülü vermemesini ya da beş yıl arayla aynı oyuncuya 'umut veren' ödülünü vermesini hiç tartışma ya da eleştirme; babasının sesini arayan ve yıllardır içimize işleyen anlamsız bir politika yüzünden babasından kopmuş bir evladın serzenişine ödül verildiği için rahatsız ol!

Giderek sanatsal ağırlığını yitiren Akademi ödülleri her sene yaşanan "Türkiye'den hangi film gitsin?" sorunsalını tekrar tekrar yaşamaktan biz eleştirmenler sıkıldık, ama sektör bir türlü sıkılmadı... Seçilen film, yine bir kısım sektör insanını rahatsız etti... Uygun mudur, değil midir tartışması yaşandı. Yaşansın, konuşulsun ama argümanlarınız, cümleleriniz sağlam olsun bari...

Yani ülkenin politik iklimi hayatın her yerine böyle sirayet ediyor işte... Yukarıda birileri beğenmediklerinin sesini kısımaya çalıştıkça, aşağıda da başkaları, yine beğenmedikleri seslere karşı homurdanmaya başlayacaktır tabii ki... Kimisi "Parası neyse verelim" diyecek, kimisi de "Param yok ama bari dövelim" diyecek... 'Ayrımcılık'ın ağabeyi 'faşizanlık' böyle iklimleri sever ve yayılır, toplumları böler, huzursuzluk ve tahammülsüzlükten beslenir...

Türkiye'nin üzerinde savaş rüzgarlarının estiği bugünlerde, sinemanın (hatta genel olarak sanatın) insanları huzurla buluşturması, empati yaratması, duygulandırması, hatta uyandırması gerekir... Bizde maşallah yeni kavgalara sebep oluyor!

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, EBRU ÇELİKTOĞ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, MURAT EMİR EREN, ALİ ULVİ UYANIK

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Striptiz Kulübü (Magic Mike); Gölgede Dans (Shadow Dancer);
Aşk Yeniden (Hope Springs); Cennetteki Çöplük
(Der Müll Im Garten Eden); Güneş Yanığı 2 (Utomlennye Solntsem 2);
Takip: İstanbul (Taken 2); Hayatımın Kararı (Tot Altijd);
Sammy'nin Maceraları 2 (Sammy's Avonturen 2).

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Sinan Çetin'in gösterimdeki filmi
"Çanakkale Çocukları"na dair izlenimlerini toparlıyor...

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Robert Bresson'dan sinema tarihini tersyüz eden bir başyapıt:
"Rastgele Balthazar" (Au Hasard Balthazar)... Burak Goral imzasıyla.

28 ÖLÜM KARARI

49. Antalya Altın Portakal Film Festivali programından
sizin için seçtiklerimiz... Okan Arpaç imzasıyla.

32 AİLE OYUNU

Aramızda Bebek Var (Un Heureux Événement); Kırık Midyeler.

36 SAPIK

Sinema gündeminden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

STRIPTİZ KULÜBÜ

ORJİNAL ADI Magic Mike
YÖNETMEN Steven Soderbergh
OYUNCULAR Channing Tatum,
 Matthew McConaughey,
 Alex Pettyfer, Olivia Munn,
 Cody Horn, James Martin Kelly,
 Kevin Nash, Matt Bomer,
 Gabriel Iglesias, Adam Rodriguez,
 Reid Carolin, Joe Manganiello
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 110 dk.
DAĞITIM Pinema

Hem Channing Tatum'un
 hem de senaryo yazarı
 Reid Carolin'in striptiz
 dünyasının içinden
 gelmesine, Soderbergh'in
 'ciddiyetinin' de
 eklenmesiyle meselenin
 suyunu çıkarmayan bir
 filme dönüşüyor bu.

ARA SIRA, NEDENDİR BİLİNMEZ, BASINA VERDİĞİ SÖYLEŞİLERDE SİNEMADAN sıkılma, tutkunu olduğu resme gönlünü kaptırma emareleri gösterse de, Steven Soderbergh, yaşadığı müddetçe vizör başında durması gereken bir yönetmen. Yaşadığı bıkkınlığı anlamak da mümkün değil çünkü şu an Hollywood'da yularını stüdyolara kaptırmamayı başarmış birkaç yönetmenden biri o. Aklına eseni çekebiliyor. Bir dolu Hollywood yıldızı karın tokluğuna onun setinde getir götür işlerine bakmaya razı. Bu sayede filmlerinin bütçesini epeyce aşağıya çekebiliyor. Belirli bir ajandası da yok, filmografisini adeta 'günübirlik' inşa ediyor Soderbergh.

"Striptiz Kulübü" de Channing Tatum'la "Haywire"ı çekerken yaptıkları sohbetler esnasında ateşi harlanmış bir proje. Oyuncu olmadan evvel bir dolu işte çalışan Tatum'un yolu gençliğinde bir dönem striptiz sahnelerinden de geçmiş. O günkü yaşadıklarını filmleştirmek istiyormuş. Hatta şoför mahalli için de "Sürücü"nün (Drive) yönetmeni Nicolas Winding Refn'le el sıkışmışlar ama sonra gündemler değişmiş ve Refn projeden çekilince Tatum da telefonuna sarılıp Soderbergh'i aramış.

Hem Channing Tatum'un hem de senaryo yazarı Reid Carolin'in striptiz dünyasının içinden gelmeleri, buna bir de Soderbergh'in 'ciddiyetinin' eklenmesi sonucunda meselenin suyunu çıkarmayan bir filme dönüşüyor "Striptiz Kulübü". En azından şunu diyebiliriz, bu 'sektör'ü hem 'eğlenceli' hem de 'sosyal gerçekçi' biçimde resmediyor, bu konuda dengeli bir harman tutturuyor.

Gündüzleri işçilik, geceleri ise striptizcilik yapan Mike (ya da mesleki lakabıyla Sihirli Mike) gecelik ilişkilerle gününü gün ederken, arta kalan zamanında ise gelecekte yapmayı planladığı tasarım mobilyası işi için harıl harıl para biriktirmektedir. Bir gün bir çatı işi esnasında dağınık, disiplinsiz ve başıbozuk bir genç olan Adam'la (Alex Pettyfer) tanışır. Tesadüfler sonucu birkaç kez karşılaştığı, hafiften empati ve sempati

de beslediği bu genci, çalıştığı striptiz kulübünde işe sokar. Kulübün 'kaşar' yöneticisi Dallas (Matthew McConaughey) başta kuliste görevlendirdiği Adam'ın sahnede de cevherler barındırdığını görünce onu ekibe dahil eder.

Haklısınız, yeni girdiği ortamın büyüüne kapılan ve basamakları yavaş yavaş tırmanan çömezlere dair nice şey izledik bugüne dek. "Striptiz Kulübü" de temelde böyle bir öykü anlatıyor. Bunu yaparken çok yenilikçi bir tavır takınmıyor. Hatta tersine, Mike ile Adam arasında gidip gelen bir odak sorunu da var. Fakat satır aralarında Amerikan Rüyası'na ulaşma yolunda heder edilen ruh ve bedenleri sergilemek gibi erdemli bir duruş da sergiliyor. Mike striptiz işini sadece mali durumunu toparlayıp hayalindeki girişime atılabilmek için basamak olarak düşünüyor. Vasıfsız bir Amerikan genci gibi görünen Adam içinse striptizcilik, 'yırtmak' için büyük bir nimet oluyor. Kulübün başındaki Dallas ise girişimini büyütme, sayfiye kenti Tampa'yı aşip tüm Florida'ya hizmet verir hale getirmek istiyor. Striptizcilik, Soderbergh'e, evet biraz yüzeysel haliyle, Amerikan usulü girişimciliği sorgulama fırsatı tanıyor. Açıkçası, filmin başkaca büyük bir erdeminden söz etmek de güç.

Soderbergh usulü tipik karakter ifradı burada da var. Çoklu hikayeler anlatmaya meraklı bir yönetmen olarak filmlerine genellikle mebzul miktarda karakter sığdırmaya çalışan yönetmen, burada resmen tongaya düşüyor. Matthew McConaughey'in canlandığı Dallas veya Mike'in 'fuck buddy'si Joanna (Olivia Munn) adeta gümbürtüye gidiyor, filmin 110 dakikalık süresi içinde kendilerine adamakıllı bir çerçeve bulamıyor, işlevlerini sorguluyorlar. Striptiz kulübündeki diğer elemanlar bile yardımcı karakter ile figüranlık arasında gidip geliyorlar. İşin ilginç, kapanış jeneriği geldiğinde Soderbergh'in iki saate yakın süreyi nereye harcadığını dönüp hatırlamanız bile zor oluyor. Bunun bir nedeni filmdeki ilk çatışmanın hayli geç gelmesi. Mike ve Adam'ın 'ek iş' için gittikleri evde ecstasy satarken belaya bulaşmaları ve akabinde

Channing Tatum,
sahne ne kadar
ustaca soyunuyorsa,
film boyunca karakterini
de aynı ustalıklarla giyiyor.
Abla-kardeşte
Alex Pettyfer ve
Cody Horn da iyiler.

gelişenler filmin ilk büyük çatışması. Neredeyse ikinci yarıda vuku bulan bu olaya kadar Soderbergh, erkek striptizcilerin 'debdebeli' hayatlarının cazibesıyla bizi oyalamaya çalışıyor. Haliyle, bu noktada, bunun gibi deliklerle dolu senaryo kadar, onları yamamak gerektiğini gözden kaçıran Soderbergh'de de kusur var gibi görünüyor.

Filmde, diğerlerine göre daha uzun olan rollerinin de yardımıyla, hayli parlayan üç oyuncu var: Mike'ta Channing Tatum, 'çömez' Adam'da Alex Pettyfer ve Adam'ın kızkardeşi Brooke'ta Cody Horn... Tatum, onu bugüne kadar bir iki filmde izlemişler bu satırları okuduklarına inanamayabilirler ama, neredeyse kariyerinin performansını çıkarıyor. Bu filmde sonra gelecekte iyi bir oyuncu olacağına inanmak bile mümkün olabilir. Gerçi bu alkışı daha ziyade bir

zamanlar profesyonel olarak icra ettiği striptiz performanslarının gerçekliği sayesinde topluyor. Heyhat, sahnede ne kadar ustaca soyunuyorsa, film boyunca karakterini de aynı ustalıklarla giyiyor. Abla-kardeşte Pettyfer ve Horn da iyiler. Karakterlerinin inişli çıkışlı ruh hallerini aksamadan yansıtıyorlar.

Filminin görüntü yönetmenliğini de her zamanki gibi Peter Andrews mahlasıyla üstlenen Soderbergh, hayatta daha iyi bir yerlere gelmek için elbisesini çıkarmak zorunda kalan insanların, erkek olsun kadın olsun, benzer tavizler verdiklerini gösteriyor. [1]

👍 7 milyon dolar bütçeye karşılık ABD'de 113 milyon dolarlık hasılat, Soderbergh'in elini stüdyolara karşı bir süre daha güçlü kılacaktır.

👍 Filmin Türkçe adı yerlerde sürünüyor ama orijinal adı da onu aratmayacak yavanlıkta. Soderbergh'in ismiyle yan yana getirmek zor.

49. ULUSLARARASI ANTALYA ALTIN PORTAKAL FİLM FESTİVALİ

6-12 EKİM OCTOBER 2012

TÜM DESTEKÇİLERİMİZE
TEŞEKKÜR EDERİZ...

T.C.
BAŞBAKANLIK
TANITMA FONU

T.C.
KÜLTÜR VE TURİZM
BAKANLIĞI

SAKIZOĞLU
katkılarıyla...

AKSAV
ANTALYA KÜLTÜR
SANAT VAKFI

ANTALYA
BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ

ATS

EKDAĞ

Anset

ANA
İLETİŞİM
SPONSORU

NTV
ntvmsbc.com

ALTIN
BASIN
SPONSORU

SABAH

GÖRSEL
İLETİŞİM
SPONSORU

100 VOLT
Post Production

TASARIM
SPONSORU

bytrion.

MEDYA
SPONSORLARI

POPÜLER SINEMA
Beyazperde

NTV
radyo

sadibey.com

ETRA SINEMA

Elçi Sinema

ŞEHİR SINEMA

FESTIVAL
SPONSORLARI

CELEBRITY
CARD

FOI

DESTEKLEYEN KURUMLAR

Antalya
SINEMA

ANTEPE

MATRUKA
Antalya medya kurumu

RODA

ceysu

TÜRK İYİHAT

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

B' BRAND
MANAGEMENT

ANTRAKT

ve

Anadolu Ateşi

BSC

ULUSAL
SAVUNMA SANAYİ LTD.ŞTİ

DEDEMAN
INTERNET

RIXOS

hillside SU

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

Antalya
SINEMA

GÖLGEDE DANS

IRLANDA KURTULUŞ ORDUSU'NA (IRA) VE DÜNYADAKİ BENZERLERİNE DAİR

hikayeler anlatmak çoğu zaman netameli bölgelerde dolaşmak anlamına geliyor. Bu tür yapılanmaların içinde bulundukları sert mücadele koşullarının zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıkan katı uygulamalarını anlatırken; durduğunuz yerin meşruiyetinin en az o hareketin tarih ve toplum önündeki meşruiyeti kadar sağlam olması gerekiyor. Aksi takdirde farkında olmadan diğer tarafın ekmeğine yağ sürmüş olursunuz.

filmekimi'nin ardından gösterime giren "Gölgede Dans" ise böyle bir gerilime girmek yerine meseleyi daha çok 'casus' hikayesi gibi anlatmayı ve bir tür psikolojik gerilim ortaya çıkarmayı deneyen yapımlardan birisi olmuş.

Film 70'li yılların hemen başında açılıyor. Kahramanımız Colette, her çocuğun yapabileceği bir tembellik sonucunda kardeşinin IRA ile polis arasındaki çatışmada ölümüne denen olur. Hikaye 90'lı yıllara taşındığında ise Colette'i Londra'da bir metroya bomba yerleştirmeye çalışırken görürüz. Bu eylem sırasında yakalanan Colette'in önüne iki seçenek sunulur. Ya uzun yıllar hapiste kalacak ya da bütün üyeleri IRA militanı olan ailesine karşı casusluk yapacaktır. Küçük oğlunu da düşünen Colette ikinci teklifi kabul eder.

"Gölgede Dans"ı izlenilir kılan şey, bu casusluk (savaş) oyununun iki tarafının da argümanlarıyla, mücadele nedenleriyle ve biçimleriyle ilgilenmekten çok bu durumdan kendi olay örgüsünü çıkarmada başarı göstermesi. "Kral" (The King) ve Oscar'lı "Teldeki Adam" (Man On Wire) filmleriyle tanıdığımız yönetmen James Marsh, daha çok sürekli birbirini tekrar eden bir şiddet döngüsünden kendisini ve çocuğunu kurtarmaya çalışan bir kadın ile ona yardımcı olmak için mesleki ideallerini bir yana bırakmaya çalışan gizli servis ajanı arasındaki ilişkiye odaklanıyor. Bir noktaya kadar da bu ilişki ve her iki tarafın ruh hallerinin yarattığı sonuçlar konusunda seyirciyi ikna etmeyi başarıyor. Colette'in 'artık kimsenin ölmeyeceğine' dair safça inancı ile gizli teşkilat çalışanı Mac'in İngiliz

hükümetinin 'içerideki adamı' nı koruyacağına dair beklentisinin nasıl sonuçlar doğuracağı filmin seyir zevkini yükselten unsurlar. Döneme uygun renk seçimleri ve tonlar gibi teknik unsurlar da filmin bu özelliğini besliyor. Fakat karakterlerin kendilerine var ettikleri sosyal çevreleri görmezden gelerseniz bütün bunlar geçerli olabilir.

Bu iki ana karakteri var eden ve hatta birbiriyle buluşturan koşullar dikkate alındığında ise filmin ciddi bir 'etik' problemi olduğu gerçeği çıkıyor karşımıza. Çünkü Colette'in kardeşlerinin, annesinin ve arkadaşlarının hayatını tehlikeye atacak kadar 'kendisini ve çocuğunu' sevmesinin hangi motivasyondan kaynaklandığını anlamakta güçlük çekiyoruz. Aynı şekilde Mac'in Colette'i kurtarmak isteği içindeki çabanın altını doldurmak da giderek zorlaşıyor. James Marsh, bu iki karakterin çevrelerine verdikleri zararın altını dolduracak sağlam argümanlar kuramayıp üstüne bir de ortaya çıkan sonuçların onlardaki yansımalarını göstermekten imtina edince ortaya kocaman bir ahlaki problem çıkıyor.

"Kadının Fendi"nden (Made In Dagenham) tanıdığımız, bu filmin yanı sıra Madonna'nın filmekimi'nde gösterilen "W.E."sinde de gördüğümüz Andrea Riseborough filmin en büyük kozu olarak dikkat çekiyor. Hollywood'a yıldız yetiştirmekte eline kimselerin su dökemeyeceği İngiliz sinemasının bu genç yeteneğini gelecek yıllarda çok daha sık göreceğimiz kesin. Alametinin nereden geldiğini bir türlü anlayamadığım ama nedense hiçbir filmde de kötü bulmadığım Clive Owen ise yine idare ediyor.

Toparlarsak James Marsh da kendisinden önce bu yolu takip eden benzerleri gibi politik, kültürel ve tarihi birikimler sonucu ortaya çıkan durumlardan insanları soyutlayabileceğini ve ortaya 'insani' hikaye çıkarabileceğini düşünüp yanılanlar kervanına katılıyor.

IRA'nın sorgucusu Kevin rolünde David Wilmot'un soğukkanlı performansının etkileyici olduğunu belirtelim.

İngiliz ajanların 'sevecenliği'ne karşılık IRA militanlarının canavarlığı artık baymaya başladı.

ORJİNAL ADI Shadow Dancer
YÖNETMEN James Marsh
OYUNCULAR Clive Owen, Andrea Riseborough, Gillian Anderson, Aidan Gillen, Domhnall Gleeson, Brid Brennan, David Wilmot
YAPIM 2012 İngiltere-İrlanda
SÜRE 102 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

James Marsh, IRA meselesini daha çok 'casus' hikayesi gibi anlatmayı ve bir tür psikolojik gerilim ortaya çıkarmayı deniyor "Gölgede Dans"ta.

AŞK YENİDEN

KAY (MERYL STREEP) VE ARNOLD'IN (TOMMY LEE JONES) TAM ANLAMIYLA karaya oturan evlilik gemisini, Kay'ın liderliğinde kurtarma operasyonunu konu alan "Aşk Yeniden", evlilik kurumunun içinde debelenenler başta olmak üzere her kesimden seyirci için arada sırada didaktikliğin sınırlarını zorlasa da eğlenceli bir romantik komedi.

Tennessee Williams'ın eseri "Kızgın Damdaki Kedi"nin sinema uyarlamasında Elizabeth Taylor'ın canlandırdığı Maggie'nin kayıncıvalidesi Ida 'Büyük Ana' Pollitt, filmin bir yerinde geliniyle konuşurken, bir evliliği gemiye benzetir ve geminin çarptığı kayanın yatak olduğunu söyler. (Maggie ve Brick birbirlerine dokunamaz hale gelmişlerdir. Tabii oyunun sinema filmine yansımayan bir ayrıntısı önemlidir, Brick ile intihar eden arkadaşları Skipper arasında yaşanmamış bir aşkın gölgesi vardır. Film, bu eşcinsel aşkı yok sayar.) Kay ve Arnold'ın da evlilikleri aynı kayaya çarpmıştır ama bunların da ötesinde adeta her gün bir diğerinin kopyası gibi yaşamakta, bırakın dokunmayı, kalıplaşmış diyaloglar dışında çift konuşamamaktadır bile. Kay, eski ateşi canlandırmak için birikimini riske atar ve bir haftalığına, uçakla gidecekleri Maine eyaletindeki evlilik terapisti Doktor Feld'in (Steve Carell) yolunu tutar. Gönülsüz de olsa Arnold da ona katılır. Doktor Feld'in tavsiyeleri adım adım birbirini yeniden keşfetmesi yönündedir. Ama bu ikisi için de hiç kolay olmaz.

"Aşk Yeniden" gücünü oyuncularından ve terapi seanslarındaki son derece gerçekçi diyaloglarından alıyor. Meryl Streep, Kay rolünde sıradan bir orta yaşlı, orta sınıf Amerikalı kadını her zamanki mükemmelliğiyle perdeye taşıyor. İlişkinin yenilenmesini, eşinin yeniden onu arzulamasını ve eski parlak günleri aynı frekansta olmasa da yeniden yaşamak isteyen Kay'ın terapi boyunca hatalarıyla ya da eksiklikleriyle yüzleşme macerasında yaşadığı her duyguyu Streep, tüm nüanslarıyla seyirciye aktarmayı başarıyor.

Tommy Lee Jones ise, Arnold rolünde Streep'in hiç de gerisinde kalmıyor. İnsanı

çıldırtacak derecede ruhsuz, ilgisiz, hesapçı ve sıkıcı bir vergi memuru olan Arnold'ı önce çok antipatik buluyorsunuz. Ama Tommy Lee Jones, terapideki süreç boyunca Arnold'ın aslında nelerden korktuğunu, nelerden incindiğini ve Kay'ı en başından beri kendisine layık görmediği için içine düştüğü kompleksleri öyle bir beceriyle perdeye yansıtıyor ki, kalbinizde bu suratsız ve aksi adama da yer açılıyor!

"Aşk Yeniden" in en ilginç tarafı ise terapist rolündeki Steve Carell'in komedyenliğini bir kenara atıp, onu Doktor Feld rolünde gayet ciddi bir evlilik terapisti olarak değerlendirmesi. Filmin komedi yükünü Streep ve Jones omuzlarken, Steve Carell ciddi ciddi terapi yapıyor!

Filmin büyük kısmını oluşturan terapi sahneleri ise, bir ara, Arnold ve Kay'ın şaşkın bakışlarının ve tepkilerinin tekrarı nedeniyle filmi hantallaştırırsa da, gerçek terapi diyaloglarından meydana geldiği için ilgi çekici. Yönetmen David Frankel, bizleri çok mahrem bir alana sokuyor bu sahnelerde. Altmışlarındaki bir kadın ve erkeğin terapistle olan incelikli ilişkisi, en çıplak haliyle karşımıza geliyor. Cevaplaması zor sorular karşısındaki halleri bizlere de ayna oluyor bir anlamda. Hele ki Arnold gibi başından beri terapiye karşı gelen ve hem kendisinden hem de eşinden kopmuş, işten eve gelip sıkıcı golf programları ve dergileriyle kendi varoluşuna savaş açmış kapalı bir karakter açısından terapi adeta manevi bir işkenceye dönüşüyor başlangıçta. Ama Doktor Feld'in asla kontrolü elden bırakmadığı bu seanslar meyvesini vermekte gecikmiyor. Arnold gibi Kay de kendisiyle yüzleşince ve birbirlerini yeniden 'görmeye' başlayınca, geleceğe ve birbirlerine karşı umutları yeşeriyor. "Aşk Yeniden" i izlerken insan yeni evlenenler için kurulan "Bir yastıkta kocasınlar" cümlesinin anlamını sorgulamadan edemiyor.

Güçlü diyalogları ve iki başrol oyuncusuyla hatırlanacak olan film, terapiden kaçan evli çiftler için adeta tedavi edici özelliğe sahip!

Kay ve Arnold'ın 'vuslata erme' çabaları, fazla tekrara düştüğü için sıkıcı olabiliyor.

ORIJİNAL ADI Hope Springs
YÖNETMEN David Frankel
OYUNCULAR Meryl Streep, Tommy Lee Jones, Steve Carell, Elisabeth Shue, Mimi Rogers, Jean Smart
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 100 dk.
DAĞITIM Medyavizyon (Moviebox)

Temeli güçlü de olsa zamana yenilen evlilikler kurtarılabilir mi? "Aşk Yeniden", terapi mucizesini perdeye taşıırken oyuncuların destek alıyor.

ÇAMBURNU BELEDİYESİ

P

CENNETTEKİ ÇÖPLÜK

BAKAN KARŞISINDA DEVASA BİR ÇÖPLÜK GÖRÜNCE, BELEDİYE BAŞKANI ONUN DA herkes gibi kokudan, görüntüden etkileneceğini, orada yaşamının ne kadar güçleştiğini fark edeceğini sanıyordu. Yanına yaklaşmış, manzaranın olumsuzluğu üstüne konuşmaya girmeyi denedi. Bakan hiç oralı olmayıp, hemen karşı atağa geçti. “Böyle olmasaydı ne olacaktı? Çöpler denize dökülecekti, sahiller çöplüğe dönecekti. Şimdi en azından iç tarafta çöplük. Daha iyi değil mi?”

Kötünün iyisine tamah etmek, bizde sistemli olarak dünyanın en makul tercihi gibi sunulur zaten. Karadenizlilerin yıllardır bunu duymak zorunda kaldıklarını “Cennetteki Çöplük”ün satır aralarında da fark etmek mümkün. Yolun bozuk olmasını istemiyorlarsa sahilin yol inşaatıyla bozulmasına ses çıkarmamalıydılar, enerjide dışa bağımlı olmak istemiyorlarsa HES’lerin doğayı tahrip etmesine itiraz etmemeliydiler ve tabii Çamburnulular teknolojinin son imkanları kullanılarak burunlarının dibine inşa edilecek devasa çöplükten dolayı bütün yetkililere sabah akşam teşekkür etmeliydiler. Fatih Akın, orada yaşayan hemşehrileri gibi bu çöplüğü kabullenmeyi değil, ona itiraz etmeyi seçti. Beş yıl boyunca ayrıntılı çekimler yapılmasına önyakam oldu. Çamburnu’nda yaşayan fotoğrafçı Bünyamin Seyrekbasan’ın da büyük yardımıyla, çöplüğün inşasından kullanılışına, eylemlerle protesto edilmesine, yağmurda taşmasına, civarda hayatı zorlaştırmasına kadar yaşananları belgeleyerek filmde bir araya getirdi.

“Cennetteki Çöplük”ten öğrendiğimize göre, Trabzon’un Sürmene ilçesine bağlı Çamburnu beldesine tüm Doğu Karadeniz’in çöplerini bir araya getirecek kocaman bir çöplük yapılmaya başlanır. Her ilçede toplanan çöpler belediyelerin araçlarıyla Çamburnu’ndaki sahaya getirilir, yetkililerin anlattıklarına göre gayet makul ve teknolojik bir uygulama olacak, hiç koku duyulmayacaktır. Oysa hiç zaman geçmeden kokuyu bastırmak için bütün beldeye parfüm sıkma sistemi kurulur. Koku, oraları tek başına

yaşanmaz kılmaya yeter ama dahası da vardır. İnce zemin yırtılıp çöpler, toprağı ve yeraltı sularını kirletir, büyük yağmurlarda bütün çöpler derelere karışır, rengini değiştirir, sağlığı iyice tehdit eden nice gelişmeler yaşanır. Tabii bunlara eşlik eden başkalarına da tanık oluruz filmde, bürokratların ve şirket yetkililerinin umursamazlığına, kendilerinin de inanmadığı açıklamalara...

Fatih Akın filme “En Türk filmim” dese, Çamburnu’ndan “bizim köy” diye söz etse de, çekimlerin çok büyük kısmının Akın orada yokken yapıldığı belirtiliyor. Seyrekbasan’a, Akın’ın ifadesiyle “Ne bulursan çek” demesiyle ortaya çıkan çekimlerin, bir film olarak kurgulandıklarında bile hissettirdikleri bir sorun var. O da şu; bütünlüklü bir çalışmanın eseri olmaktan çok, tesadüfen bir araya gelmiş malzemeler toplamından oluşuyor gibi görünüyor. Sürekli duyduğumuz ‘koku’ meselesinin (henüz bazı denemeler dışında sinemada tecrübe ettiğimiz bir duyu olmadığından) sadece dile dökülerek değil, sinemasal bir yolla seyirciye gösterilmesi filme çok şey katardı, örneğin. Bünyamin Seyrekbasan’ın yıllara yayılan emeği takdire değer mi değer, ortaya çıkan film anlamlı mı anlamlı, enteresan olayları belgelemiş mi belgelemiş, meselenin dikkat çekici yanlarının üstüne gitmiş mi gitmiş, ama sadece denk gelinen malzemeyle bir belgesel yapılırsa oluşacak eksikliklerden paçayı kurtaramıyor. Çöplük ne zaman yapılıyor, neden yapılıyor, başka çözüm yolları ne olabilirdi, bazı köylülerin kameraya dönerek anlattıkları dışında bütün o süreç nasıl yaşanıyor? Bunun sorumlusu tam olarak kim, hangi bürokratlar, şirketin adı ne? Aynı politikalar, bırakalım ülkenin başka yerlerini, Karadeniz’de başka hangi doğa tahribatlarına yol açıyor? Bunları göstermeden cennete inşa edilen bir çöplüğün belgeselinin hakkı verilmiş olmuyor pek. [1]

Filmin epayedir gündemde olan doğa kıyımına karşı duyarlılığa güç vermesi, önemli bir katkı olur.

Meseleyi hakkıyla işleyen daha etraflı ve iyi kurgulanmış bir belgesel bekleyen seyirci hayal kırıklığına uğrayacak.

ORJİNAL ADI Der Müll Im Garten Eden
YÖNETMEN Fatih Akın
YAPIM 2012 Almanya
SÜRE 85 dk.
DAĞITIM M3 (Corazon International)

“Cennetteki Çöplük”,
bütünlüklü bir
çalışmanın eseri
olmaktan çok,
tesadüfi
malzemelerden
oluşmuş gibi...

GÜNEŞ YANIĞI 2

SİNEMANIN EN GÜZEL TARAFLARINDAN BİRİ DE, ÇAĞINA TANIKLIK EDEBİLMESİ. BU elbette, filmi yaratan yönetmenin ne denli duyarlı bir 'sanatçı' olduğuytu da ilgili.

Nitekim, 1990'lara girerken başta SSCB olmak üzere tüm komünist-sosyalist ülkeler, 20. yüzyıl boyunca kurdukları 'insanlık düşü' ne veda ederken, sinema sanatı da bu değişimden nasibini aldı elbet. Gerçi, 1980'lerde Hollywood'a kapağı atarak çoktan 'Amerikan rüyası'na hizmet etmeye başlayan ağabeyi Andrey Konchalovskiy'nin aksine, Nikita Mikhalkov kendi ülkesinde kalmayı tercih etmişti. 1970'lerde "Mekanik Bir Piyano İçin Bitmemiş Parça", "Beş Akşam" gibi heyecanla karşılanan filmleriyle öne çıkmayı da başardı. Ancak Mikhalkov, 90'lardaki değişimden sonra filmleri aracılığıyla asıl düşüncelerini de dile getirmeye başladı.

Nitekim 1994 tarihli, en iyi yabancı film dalında Oscar alan meşhur filmi "Güneş Yanığı"nda (Utomlennye Solntsem), 1930'lar Stalin dönemine sıcak ve etkili bir hikayeye ayna tutarken, eleştiri oklarını saplamayı da ihmal etmedi. O dönem filmi izleyenler, bilhassa sol görüşe sahip olanlar, Mikhalkov'nun bu geçmişini karalayan tavrından fazlasıyla rahatsız olmuşlardı. Ancak o, Oscar töreninde ödülünü alırken filmde de oynayan küçük kızı Nadezhda Mikhalkova'yı omuzlarına alarak kazandığı zaferin tadını çıkarmakla meşguldü...

1994 yapımı "Güneş Yanığı", devrime inanmış ve yıllarca bu uğurda mücadele vermiş Albay Kotov'un, karısı ve küçük kızıyla mutlu mesut yaşarken ummadığı bir anda karşısına çıkan ajan Mitya yüzünden dağılan hayatını anlatıyordu. Büyük heveslerle kurulan yeni sistemin aksayan, ceberrutlaşan ve akıl dışı uygulamalarla yıpranan taraflarını gözler önüne seren film, sosyalizm güneşinin insanlığı aydınlatırken nasıl bir anda 'yakıcı' hale geldiğinin ve 'kendi çocuklarını yediğinin' ipuçlarını ele veriyordu. Gösterişli bir anlatım yerine, sade, sakın ama üzerinde hayli düşünüldüğü çalışılmış bir üslubu tercih eden film, 1930'ların çekim tekniklerini anımsatan, yakın

plan çalışılmış insan portreleri sunarak, yine o dönemin jest ve mimiklerini oyunculara yedirerek sağlam bir altyapıyla hedefe ulaşmıştı.

Mikhalkov, en büyük başarısı olarak o filmi görmüş olmalı ki, etinden sütünden faydalanmak üzere 2010'da yeniden öyküye el atmış. Evet, karşımızdaki film hikayesel olarak "Güneş Yanığı"nın devamı. Ancak oradaki karakterler dışında, ilk filmle pek ortak yanı olmayan bir yapım söz konusu. Bu defa, 1994'teki filmin final jeneriğinde yazıyla anlatılan "karakterlere sonra ne oldu?" bölümünün sinemasal açılımını izliyoruz. 1940'lara gelmişiz, küçük kız büyümüş ve babasından ayrı düşmüş durumda. Stalin yine iktidarda ve elbette 2. Dünya Savaşı'nın en 'azgın' dönemi yaşanıyor.

Albay Kotov, idama mahkûm edilmişken canını kurtarmış ve cephede savaşta. Karısı onun öldüğünü düşünürken, ajan Mitya da suikasttan kurtularak yine Kotov'un peşinde... Ancak film, bu karakterlerle sıkı fıkı olmak yerine, ilk filmin tam aksine insan ilişkilerinin değil 'olayların' peşine düşüyor. Rusya'nın en pahalı filmlerinden biri olduğu söylenen "Güneş Yanığı 2", geniş bütçesinin de yardımıyla, tıpkı bir Hollywood savaş filmi gibi uzun uzun denizde ve karada geçen katliam sahnelerine kamerayı çeviriyor. Kuşkusuz bu bölümler, filmin en çarpıcı ve soluksuz izlenen bölümleri. Mikhalkov, ne kadar eleştirilirse eleştirilsin, herhangi bir Hollywood yönetmeninden kat kat üstün bir duyarlılıkla savaşın, askerlerin ve yok yere ölen sivillerin burnunun dibine sokuyor kamerasını. Özellikle Kızılhaç gemisine Alman savaş uçaklarının saldırdığı bölüm ve cephedeki Alman tanklarının katliam sahneleri kolay unutulur gibi değil. Ancak ilk filmi sevenler için bu devam filminin, hayal kırıklığı yaratacak kadar 'Batılı' bir kumaşa sahip olduğunu söyleyebiliriz. [2]

Su sıralar ülkede savaş davulları çalarken, savaşın ne menem bir kötülük olduğunu bu film öyle sert ve acı bir şekilde gösteriyor ki.

Süresinin uzunluğu ve hikayenin yarım kalması... Olaylar, geçen sene tamamlanan üçüncü filmde sonuca bağlanıyor.

ORİJİNAL ADI Utomlennye Solntsem 2
YÖNETMEN Nikita Mikhalkov
OYUNCULAR Nikita Mikhalkov, Oleg Menshikov, Nadezhda Mikhalkova, Sergey Makovetskiy, Dmitriy Dyuzhev, Andrey Merzlikin
YAPIM 2010 Rusya
SÜRE 181 dk.
DAĞITIM Umut Sanat

Film, geniş bütçesinin de yardımıyla, tıpkı bir Hollywood savaş filmi gibi uzun uzun denizde ve karada geçen katliam sahnelerine kamerayı çeviriyor...

TAKİP: İSTANBUL

2 008'DE KARŞIMIZA GELEN, LUC BESSON'UN BİR SIKIMLIK YENİYETME FANTAZİLERİNDEN oluşturup yapımcılığını üstlendiği "96 Saat" (Taken), sevilen ve güven veren oyuncu (böyle bir tanım var artık, evet!) Liam Neeson sayesinde beklenmedik, yoğun bir ilgiye mazhar oldu. CIA ajanı Mills'in fuhuş ticareti yapanlarca kaçırılan kızını bulabilmek için apar topar Paris'e iniverip şakır şukur adam öldürmesi pek bir sevildi.

Dört yıl sonra gelen bu devam filminde ise Mills bu sefer ailecek kaçırılıyor! Üstelik İstanbul'da... Ama hemen sinirlenmeyin, kaçırılanlar Türk değil, Arnavut... İlk filmde ölen kötü adamlar da Arnavut'tu zaten, bunlar da onların akrabaları. Üçüncü filmde de bu filmde ölen Arnavutların kalan akrabaları -kalmışsa tabii- başka bir ülkede Mills'in kızını üçüncü kez kaçırmak, olur size "Taken 3". Bu arada sürüyle adam bir tanecik CIA ajanını dize getiremeyip iki filmde telef oluyorlar, orası ayrı...

"Takip: İstanbul"un yüzde 80 gibi bir oranı İstanbul'da, hatta ne İstanbul'u, Eminönü'nde geçiyor. Tabii biz bütün filmin Eminönü'nde geçtiğini Türk olmamız dolayısıyla net anlıyoruz. Yabancılar için bu filmde sonra İstanbul'un tamamı Eminönü, Tahtakale, Mahmutpaşa filan... Mills, İstanbul'a bize ne olduğu belirtilmeyen bir iş için gelirken eski karısı ve kızına da 'işim bitince bana katılın' teklifi yapar. Anne kız da bu kaçırılma fırsatını kaçırmak istemezler ve geliverirler bu yaban ellere! Kötü desenli yün kazaklarından hemen tanıyabileceğiniz Arnavutlar için büyük bir fırsattır bu. İki gümrük memurunun tahta bir kulübeyle birlikte beklediği ve bir patikada konuşlanmış bir sınır kapısından Türkiye'ye giriverirler!

Bu arada baba Mills kızıyla bir vapur gezisinde İstanbul'un Asya ve Avrupa'yı nasıl da birbirine bağladığını anlatıyordur. Daha da anlatacaktır ama fırsat kalmaz işte, ertesi gün karı-koca kaçırılırlar. Mills kaçırıldığı kamyonetin arkasında elleri gözleri bağlıyken İstanbul'un seslerini dinleyip (ezan, vapur, demirciler, kemeçe çalan yaşlı

adam vs.) saniyeleri sayar ki gittikleri yeri bir daha bulabilmek için kolaylık olsun. Tutsakken, kızının da kaçırılmasına botunda taşıdığı küçük cep telefonu engel olur! Kızına odasındaki bavuldan birkaç el bombası alıp onları çatılardan atlaya zıplaya sağa sola fırlatarak kendi tutulduğu yere gelmesi direktifini verir... Kız da maşallah, güpegündüz babasının "bir tane daha at" dediği her yerde sallar bombaları. Aşağıda kime ne olmuş önemli değil, önemli olan Amerikalı ajanın ve ailesinin başına bir şey gelmesin!

Daha sonra bu müthiş organize kaçış sahnesi çakma bir Bourne etkisi yaratmayı amaçlayan araba takip sahneleriyle sürüyor. Polis arabaları 80'lerin Tofaş arabaları (ama kahramanlarımızın kaçtığı araba Mercedes taksit!) ve kahramanlarımızın sonunda ulaştığı Amerikan konsolosluğu ise sanki savaş zamanı Bağdat'taki Amerikan karakolu! Kamuflaj kıyafetli donanma piyadeleri, kapıda siper olmuş otomatik tüfeklerle teyakkuzdalar!

Filmde görülen neredeyse bütün kadınlar kara çarşafli, erkekler ise -kötü ve pis Arnavutlar gibi!- kapkara adamlar. Bütün İstanbul'u Sultanahmet camisinden ibaret gösterip, Kapalıçarşı'nın çatısını ve etrafını Rio'nun varoş mahalleleri gibi kurmak... Bir kısım yabancı sinemacının İstanbul'u böyle görmekteki ısrarını silebilirmemiz pek mümkün değil artık sanırım. Yeni Bond filmi "Skyfall"un ekibinin de Eminönü ve Kapalıçarşı'ya kümelenmesinden pek farklı İstanbul görüntülerinin çıkmayacağını düşünebilirsiniz rahatça. Haydi hepsini otantik gördükleri için yaptıklarını düşünebilirdik -belki-. Ama Kaliforniya'nın Malibu sahillerindeki sörfçü kızlar, dondurma ve enfes günbatımıyla dolu "Ay neydi orası öyle, iyi ki döndük cennetimize vallahi" tadındaki finali iyice tuz biber ekliyor bütün bu olan bitene... [2]

Çakma Bourne müziklerinin arasında, kötü kullanılmış olsa da Belkis Özener'in "Sevemedim Karagözlüm"ünü duymak iyi geldi.

Filmin İstanbul'a bakışı değil sadece kötü olan. Film aksiyon türünün de inandırıcı olamayan, kötü örneklerinden biri...

ORJİNAL ADI Taken 2

YÖNETMEN Olivier Megaton

OYUNCULAR Liam Neeson, Maggie Grace, Famke Janssen, Rade Serbedzija, Leland Orser, D.B. Sweeney, Jon Gries

YAPIM 2012 Fransa

SÜRE 91 dk.

DAĞITIM Tigon

İlk filmi Liam Neeson taşımıştı sevenlerine ama bu seferki öyle böyle değil... İstanbul'u kötü bir aksiyon filmine daha meze etmişler anlayacağınız.

有路勤為徑

HAYATIMIN KARARI

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ'NİN GEDİKLİLERİ, NİC BALTHAZAR İSMİNİ ŞİP DİYE HATIRLAYACAKLAR hiç şüphesiz. Bundan dört yıl önce gerçekleşen 27. İstanbul Film Festivali'nde gösterilen ve buradan FIPRESCI ödülü ile ayrılan "Ben X" in yönetmeni kendisi. Belçikalı sinemacı, varoluşa bir mana atfetmeye çalıştığı bu ilk uzun metrajlı filmiyle İstanbul izleyicisinin dikkatini çekmiş, ufak da olsa bir hayran kitlesi edinmişti. "Ben X" in ardından Nic Balthazar'ın yaşam ve ölüm üzerinden insan olmayı, insanlığın sınırlarını keşif macerası "Hayatımın Kararı" nda da sürüyor. Balthazar, bu kez gerçek bir hikayeden yola çıkarak kaleme aldığı bir filmle karşımızda.

Sinemacı, bu kez vicdani ve etik anlamda her insan evladını müthiş bir dilemmanın içine itecek olan bir soru soruyor filminde. En iyi arkadaşınızın daha fazla acı çekmemesi için onun ölüm arzusunu yerine getirir miydiniz? Yahut onun ölüm hakkını kullanması için kendisine destek olur muydunuz?

Bu iki devasa soru ortadayken, Balthazar'ın gerçek öyküden kopması da çok kolay olmuyor. Mümkün mertebe hikayenin merkezindeki karakter Mario Verstraete'nin öyküsünden uzaklaşmamaya, onun gerçek hikayesini minimum müdahaleyle perdeye aktarmaya çalışıyor. Mario ve yakın arkadaşı Thomas, hayatları boyunca her şeyi paylaşmış, çok şey yaşamış bir ikili olarak çıkıyorlar karşımıza. İkilinin politik doğruculuktan uzak, keskin bir mizah duygusuna sahip karakterlerini film gizlemeye çalışmıyor. Kaldı ki bu durum, filmin ilerleyen dakikalarda ağıdalı bir drama dönüşmesini engelleyen unsurlardan biri olup çıkıyor. Zira günün birinde Mario'nun MS hastası olduğu ortaya çıkıyor ve film birden aynı zamanda doktor olan Thomas'ın arkadaşını hayatta tutma çabasına, Mario'nun kendisi için giderek zorlaşan bu hayatı terk etme hakkını elde etme mücadelesine dönüşüyor. Belçika'da bir vatandaşın ilk kez ötenazi hakkını elde edişini konu eden bir yapım karşımızdaki ve film bizi her yönüyle Mario'nun bu hakkını kullanması için ne kadar çok sebebi olduğuna ikna etmeye çalışıyor.

Bunu yaparken yönetmen Nic Balthazar'ın düşmediği tuzaklardan birinin, Mario'nun öyküsünü romantize edip durumunu ajite etmek olduğunu söylemiştik. Bunun yerine Balthazar, politik olarak zaman zaman doğruculuğu elden bırakmak ve sivri kelimeler etmek pahasına dahi olsa meseleye hep 'arkadaşlık' çerçevesinden bakmayı başarıyor. Thomas, arkadaşının çektiği acıya bir şekilde son verebilmek adına ötenazinin zorunluluğuna ikna olduğu andan itibaren, bir şekilde film izleyiciyi de ötenazi isteyenlerin saflarında görebilmek adına gerekli manevraları yapmayı başarıyor. Bunun yaparken kullandığı enstrümanlardan biri de şüphesiz mizah. Hastalık üzerine, ölüm üzerine Mario ile Thomas öyle diyaloglara giriyorlar ki, aşırı hassas, aşırı alingan bünyeler için durum biraz zorlayıcı kıvama geliyor. Kaldı ki bu durum filmin avantajlarından biri. Zira Balthazar'ın bu iki karakter üzerinden döndürdüğü kara mizah, filmin hem tonunu değiştiriyor, hem de benzeri örneklerinden sıyrılmasını sağlıyor.

"Ben X" te insanoğlunun varoluşunu bir oyun üzerinden sorgulayan yönetmen, yaşam ve ölüm kavramlarını izleyicinin üzerine ölü toprağı örtmeden, kasvetli, asap bozucu bir öykü, atmosfer vaat etmeden gerçekleştiriyor. Filmin kesinlikle dokunaklı tarafları olduğu kesin, ancak hiçbir zaman ele aldığı meseleye fazla duygusal bakmıyor. Bir şekilde film, hikayenin hassas tarafı ile kara mizah barındıran tarafı arasındaki dengeyi, kimi zaman birinin diğerine üstün gelmesine rağmen kurabiliyor. Bu da Belçikalı sinemacı Nic Balthazar'a yüklediğimiz umutların boşa olmadığını bir ispatı gibi. Filmin tümünden ancak taş kalpli insanların güleceği türden bir soğuk espriler bütünü olduğunu düşünmeyin, öyle bir final sahnesine sahip ki, öyle bir cenaze sahnesi barındırıyor ki, insanın tüm gözeneklerine işleyip kalıyor...

Kara mizah bir ötenazi hikayesine bu kadar yakıştırdı.

Mario'nun hastalığı ilerledikçe onun ruh halini anlamamızı sağlayacak yeterince done yok filmde.

ORİJİNAL ADI Tot Altijd
YÖNETMEN Nic Balthazar
OYUNCULAR Koen De Graeve, Geert Van Rampelberg, Lotte Pinoy, Michel van Dousselaere
YAPIM 2012 Belçika
SÜRE 120 dk.
DAĞITIM M3 Film (Codex Medya)

"Ben X" in yönetmeni Nic Balthazar, gerçeklerden yola çıktığı ötenazi hikayesi "Hayatımın Kararı" nda, durumu ajite etmekten uzak bir yapı kuruyor.

SAMMY'NİN MACERALARI 2

ORİJİNAL ADI Sammy's Avonturen 2

YÖNETMENLER Ben Stassen,
Vincent Kesteloot

SESLENDİRENLER Pat Carroll,
Carlos McCullers II, Cinda Adams

YAPIM 2012 Belçika-Fransa-İtalya

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM UIP (TMC Film)

2010 yapımı ilk filmin
başarısının ardından
çekilen bu devam filmi,
'akvaryum' mantığına
savaş açıyor...

CALIŞMALARINA, IMAX İÇİN 3 BOYUTLU KISA FİLMLER ÜRETEREK BAŞLAYAN Belçika kökenli şirket nWave Pictures'ın eş kurucusu, yapımcı, yönetmen, yazar Ben Stassen, 2008 yapımı uzun animasyon "Beni Aya Uçur"dan (Fly Me To The Moon) sonra, büyük Hollywood yapımlarıyla kıyaslanabilecek kalitedeki "Sammy'nin Maceraları"nı çekti.

1959'da California'daki bir kumsalda yumurtadan çıkan ve henüz suya ulaşmadan Shelly ile tanışıp onu hemen kaybeden Sammy adlı deniz kaplumbağasının -neredeyse- dünyayı turladığı 50 yıllık serüvenini anlatan 2010 yapımı film, gezegenin estetiğini sunarken, doğanın korunmasının yaşamsal önemi üzerine de alçakgönüllü mesajlar vermektedir.

Bu arada anımsatalım, ilk filmde, Sammy'ye, Güney Kutbu'na giderken görmüş geçirmiş bir fok tarafından yapılan uyarı şuydu: "İnsanlardan uzak dur!" Ve bu ikinci bölümde, Sammy uzak dursa da, insanlar onlardan uzak durmuyor; artık birer büyükbaba olan Sammy ve yakın dostu Ray ile

tuzak ipine takılan iki torun, kaçırılarak lüks eğlence merkezinin dev akvaryumundaki tutsaklıklarına doğru yola çıkarılıyorlar...

"Sammy'nin Maceraları 2"nin öykü çekirdeğinde, doğal yaşam akışını ve yaradılış özelliklerini zorlayıp, hayvanları sınırlı alanlara hapsederek sergileyen insanların en ticari buluşlarından (!) olan akvaryumlardan birine hapsedilen Sammy ve Ray'in kaçış planları yer alıyor. İnsanlarla akvaryum sakinleri arasındaki gergin, tuhaf, çelişkili ilişkiler de komediyi besliyor... Filmin en anlamlı sözleri ise, akvaryumun kalın camına sürekli vurarak kırıp kaçmak isteyen çekiç köpekbalığından geliyor: "Ben de bu camın kırılmayacağını biliyorum! Fakat denemekten asla vazgeçmemelisin, durursan ölürsün!"

Umarız filmin mesajı doğru algılanır; seyredenler, özellikle köpekbalıklarına hapishane olan akvaryumlara bundan böyle gitmez!

Filmdeki akvaryum öyle gösterişli ki, seyreden çocuklar asıl mesajı kaçırıp en yakın akvaryuma gitmek için tutturabilirler!

AŞK YENİDEN

GÖLGEDE DANS

STRIPTİZ KULÜBÜ

TAKİP: İSTANBUL

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
AŞK YENİDEN					★★	
CENNETTEKİ ÇÖPLÜK	★★	★★		★★★★	★★	
GÖLGEDE DANS				★★★★★	★★★★★	
GÜNEŞ YANIĞI 2		★★★★	★★★★			
HAYATIMIN KARARI						
SAMMY'NİN MACERALARI 2						
STRIPTİZ KULÜBÜ	★★★★★			★★	★★★★	★★★★
TAKİP: İSTANBUL	★			★	★	
ARAF	★★★★	★★★★★		★★	★★★★	
AŞKIN ÖMRÜ 3 YILDIR				★★	★★	
AYI TEDDY				★★★★	★★★★	
ÇANAKKALE ÇOCUKLARI	★		★			
DEHŞETİN DİŞLERİ		★★★★				
İLK VE SON AŞKIM		★★		★★★★	★★	
[REC] 3: DİRİLİŞ		★★		★★	★★	★★★★
RESIDENT EVIL 5: İNTİKAM				★★	★★	
ROMA'YA SEVGİLERLE				★★★★	★★	★★
SADAKATSİZLER	★★★★			★★★★	★★	
TEHLİKELİ TAKİP	★★★★★					
TOPRAĞIN ÇOCUKLARI					★★	
VUR VE KAÇ				★		
YARGIÇ DREDD	★★★★	★★		★★	★★	★★★★
YURT		★			★★	
ARAMIZDA BEBEK VAR		★★		★★★★	★★	
KIRIK MİDYELER			★★		★★	

TRENDEKİ YABANCI

(STRANGERS ON A TRAIN, 1951)

TUNCA ARSLAN

tuncaarslan@yahoo.com

VAY SİNAN WHY!

Sinan Çetin'in çektiği tüm filmleri seyrettim; bazılarını çok beğenir ve severim, bazılarını alabildiğine kötü bulup nefret etmiş, bazılarıyla da açıkça dalga geçmişimdir. Ama ilk kez bir Sinan Çetin filminden sonra baskın duygum 'derin üzüntü' oldu. Bu konuda samimiyim.

CANAKKALE SAVAŞI'NIN EN ZORLU, EN KANLI GÜNLERİNDE MEHMETÇİK CEPHANESİZ VE AÇ-SUSUZ VAZİYETTE SİPERDE beklerken, havada süzülen 'Yeşil Sarıklılar'ın imdada yetişip, olmaz denilen taarruzları oldurduğuna, olmaz denilen müdafaları olur kılıp küffarı kırıp geçirdiğine dair hurafeleri bile dinlemiş bir ırkın ahfadı olsam da inanın bu kadarına hiç hazırlıklı değildim. Sinan Çetin'in yazıp yönettiği, 425 salonda gösterime giren "Çanakkale Çocukları" filmini, geçen pazartesi günü, Atlas Sineması'nın önündeki filmekimi kalabalığını yarıp ıssız bir salonda diğer üç kişiyle birlikte seyredip çıktıktan sonra, o güzelim türküdeki gibi, ruhumu saran "Ölmeden mezara koydular beni" sıkışmışlığının üstesinden gelmem için epey zaman geçmesi gerekti.

Sinan Çetin'in çektiği tüm filmleri seyrettim; bazılarını çok beğenir ve severim, bazılarını alabildiğine kötü bulup nefret etmiş, bazılarıyla da açıkça dalga geçmişimdir. Ama ilk kez bir Sinan Çetin filminden sonra baskın duygum 'derin üzüntü' oldu. Bu konuda samimiyim. Bir yönetmenin bu duruma düşmesi gerçekten üzücü.

Kuşkusuz "Çanakkale Aslanları" (Turgut Demirağ; 1964) ya da "Gelibolu" (Gallipoli; Peter Weir; 1981) gibi bir film olmayacaktı Sinan Çetin'in çekeceği... "Savaşlar kötüdür... Vatanlar kötüdür... Bayraklar kötüdür... Vatanları savunmak da kötüdür... Sınırlar kötüdür..." falan diyecek, bildik tarzını konuşturacaktı. Belki gene kızılacak, nefret edilecek, Sinan Çetin'in küskün eşleri barıştırmaya çalıştığı televizyon programının adı gibi, 'film gibi' bir şey çıkacaktı ortaya ama gene de bu kadar üzücü bir şeyle karşılaşacağımız tahmin edilemezdi.

Arka Pencere'nin geçen sayısında Çağdaş Günerbüyük enfes bir eleştiri yazdı "Çanakkale Çocukları"yla ilgili. Çağdaş'ı tekrarlamaktan kaçınayım ama filmin bir sahnesinde dikenli tellere takılıp kalmış halde

can çekişen Anzak askerinin bütün cepheyi kaplayan, inlemeyle karışık "Why... Why... Why..." haykırışı dolayısıyla, ben de biraz inleyerek tekrarlayayım: "Neden Sinan Çetin... Neden... Vay Sinan Çetin... Why... Niçin... Bu film... Why... Vah..."

İnlemelerle, sessiz haykırışlarla dile getirilecek sorular çoğaltılabilir...

Örneğin oyuncular, nasıl oldu da bugüne dek hiçbir Sinan Çetin filminde olmadığı kadar (belki yalnızca "Gökyüzü"nü akla getirebilecek şekilde) kötü performanslar sergileyebildi? Bir yönetmenin, kendi ailesinden üç kişiyi böyle bir riske sokmaya hakkı var mı? Why... Sinan Çetin, 'çekim cephesi'nde nasıl bir mucize olmasını bekledi de bu oyunculuk kalitesiyle taarruza kalkıştı? Sonucun bozgun olacağını söyleyen hiç kimse çıkmadı mı çevresindekilerden...

O bitmek bilmez, giderek seyirciye kabus gibi gelen rüya sahneleri; dalgalanan beyaz ve kırmızı çarşafklar; cesetler çukurlara atılırken kendilerini birkaç kez yuvarlanmaya zorladıkları her seferinde çok belli olan figüranlar; sembolizmin dibine vuran anne-oğul kucaklaşmaları, baba-oğul tartışmaları; ancak 2010'lu yılların lise koridorlarında

duyulabilecek türden diyaloglar; akla zarar biçimde çizilmiş bir İttihatçı tiplemesi ve gelmiş geçmiş en kötü salon toplantısı-nutuk sahneleri; varlığı yokluğu gene tartışmalı, döküldükçe dökülen bir senaryo... Ki ortada bir de senaryo danışmanı bile var anladığım kadarıyla. Vay... Why?

Sinan Çetin şimdiden dua etmeye başlasın ya da Yeşil Sarıklılar'dan medet umsun; benden söylemesi, "Çanakkale Çocukları"nı seyreden veliler, çocuklarının Plato Film Okulu'ndaki kayıtlarını sildirmek için kuyruğa girebilirler! Sinema denilen şeyin, film denilen şeyin bu olmadığını anlamaları çok sürmeyecektir.

Ve sormadan edemiyorum... Çanakkale Savaşı gibi, bugün İngiltere'de, Avustralya'da, Yeni Zelanda'da da saygıyla anılan bir olayı bozuk para gibi harcamaya değer miydi, değdi mi? 425 kopya, salondaki dört kişi için miydi her şey? Çanakkale toprağına düşmüş her ulustan gencin ruhunun, bu saygısızlık abidesine bakıp "Why?" diye soracaklarına eminim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin! Hele de toplam dört kişiyiseniz...

RASTGELE BALTHAZAR

Fransız ve dünya sinemasının usta yönetmeni Robert Bresson'un ince ince işlediği başyapıtlarından biri olan 1966 tarihli "Rastgele Balthazar" (Au Hasard Balthazar), bugünün kimi usta sinemacılarını neden çok sevdiğimizizin de kanıtıdır aynı zamanda...

ROBERT BRESSON SİNEMA TARİHİNİN EN ÖZEL YÖNETMENLERİNDEN BİRİ SAYILDI HEP. BİR TANESİ KISA

metrajlı olmak üzere 14 tane film çekti uzun hayatı süresince (98 yıl). Filmlerindeki tinsel altyapı ve pek çok sinemacıya ilham veren estetik anlayışı onu dikkatle takip edilmesi gereken bir yönetmen haline getirmişti... Filmlerine olağanüstü bir titizlikle yaklaştığı ve film yapımının kılı kırk yararak yapılması gereken bir sanat olduğunu düşündüğü için kariyerinde bu kadar az film çekmişti. Fransız Yeni Dalga sinemasının öncü yönetmenlerinden biri sayılan Bresson için Jean Luc-Godard'ın söylediği "Bresson Fransız sinemasıdır" sözü ünlüdür. Bresson profesyonel oyuncu kullanmayıp "sinematografi" olarak adlandırdığı sinemasını, hem gerçekçi hem de üst düzey bir sanat eseri olarak kurabilme becerisine sahipti. Bunu onun filmografisinin en güçlü filmleri olan "Bir İdam Mahkumu Kaçtı" (Un Condamné À Mort S'est Échappé Ou Le Vent Souffle Où Il Veut), "Yankesici" (Pickpocket) ve tabii "Rastgele Balthazar" a (Au Hasard Balthazar) bakarak da anlamak mümkün.

Bresson diğer zamandaş auteur sinemacıların filmlerine göre daha az izlenen filmler yapmış gibi görünse de bunun sebebi filmlerinin hakkını seyircilerden çok sinema yazarlarının ve diğer sinemacıların vermiş olmasıdır... Dardenne Kardeşler, Jim Jarmusch, Aki Kaurismäki gibi sinemacıların filmlerinde Bresson izlerini görmekteyiz hâlâ...

"Rastgele Balthazar" onun sinemasının neredeyse bütün alametifarikalarını içinde barındıran kariyerinin en iyi ve en duygusal

filmlerinden biridir. Bresson bu siyah-beyaz başyapıtında insanın içinde yuvalanmış, zulüm etmeye ve hatta çekmeye dair tutkusunu irdelemenin yanı sıra en çok da insanın kendi kaderini yönlendirebilme kabiliyetini nasıl da kontrol edemediğini gözler önüne seriyor.

Her şey Fransa kırsalında doğan bir eşekle başlıyor. Doğduğu çiftliğin sahibinin küçük oğlu Jacques ve kasaba öğretmenin küçük kızı Marie sıpaya bakıyorlar, onu doyuruyorlar, onunla oyunlar oynuyorlar. Film bu sıradan eşeğin doğumundan ölümüne kadar hayatlarına girip çıktığı ana karakterlerin izini sürer. Çocukların Balthazar adını verdiği eşek yaşamı boyunca insanların iyilik ve kötülüklerine şahit olur.

Balthazar, Jacques ve Marie'nin birbirlerinden ayrılışlarına şahit olur önce... Hasta annesi yüzünden büyük şehire taşınmak zorunda kalan Jacques yıllar sonra dönecektir ancak... Geçen zaman içinde Marie'nin babası çiftliğin işlerine bakar. Ama gururu yüzünden kasabalıların dedikodularına maruz kalır. Giderek gözden düşer ve iflas eder. Balthazar'ı bir fırıncıya satmak zorunda kalır. Fırıncıda çalışan ve Balthazar'ı kullanarak evlere ekmek dağıtan Gerard ise deri montu ve motoruyla bir Marlon Brando özentisidir adeta. Saf taşra kızı Marie'ye göz koyar. Herkese ve Balthazar'a kötü davranan biridir ve Marie de bunun farkında olmasına rağmen ondan etkilenir, giderek âşık da olur. Her fırsatta Gerard'dan dayak yiyen Balthazar'ı ayaş bir işsiz kurtarır. Ama kendisini içkiye vermiş bu 'tutunamayan' adam tam da çok büyük ve beklenmedik bir mirasa konduğu gün bu hayattan çekilecektir...

Yolu bir sirke düştüğünde Balthazar'ın sıradan bir eşek olmadığını da anlarız. Onun matematik bir zekası vardır. Ama hayat ve kaderi onun bu yönde yaşamasına olanak vermez... Marie ve ailesinin yanına bir şekilde geri dönen Balthazar, Marie'nin yanlış seçimine de şahit olur. Gerard'ın kötücüllüğü hem Marie'nin hem de Balthazar'ın sonunu getirir...

Bresson'un duygusal finali enteresan bir şekilde sadece sömürüden uzak değil, seyircinin de empatisinden uzak gibidir. Çünkü Bresson bir an bile bize Balthazar'ın ne hissettiğini anlamamızı sağlayacak imgeler göstermez. Balthazar olayların sessiz tanığıdır ve aşağılanan bir hayvan olmasına rağmen biz insanlardan farksızdır. Bir o yana bir bu yana savrulup durur. Ona sahip olanlar, ne kadar çok paraya ve varlığa sahip olsalar da aslında hayat karşısında güçsüz ve de savunmasızdırlar. Kötülüğün, iyilik karşısında karşı konulamaz bir üstünlüğü vardır çoğu zaman.

Bresson insanların arasında olan biteni göstermek için de ellerden faydalanır... İnsanların niyetlerini ilk kez harekete döken uzuvları elleridir. Bresson filminin erotizmini de karakterlerinin elleriyle kurar, aksiyonlarını ve hatta dramlarını da...

Bresson eşeğin gözlerini ve bakışlarını bize sık sık gösterse de bunları Balthazar'ı kişiselleştirmek ve onu gereğinden fazla sevimlileştirmek için kullanmaz. Ama Balthazar'ın bir koyun sürüsünün tam ortasında gerçekleşen sonu bize büyük bir hayat dersi verir... Onun dramını hissedebilmemiz içinse kalbimizi filme iyice açmamız yeterlidir... Çoğu başyapıta yapmamız gerektiği gibi... ■

49. ALTIN PORTAKAL'DAN 11 DİLİM VİTAMİN

Portakal mevsiminin geldiğini bize her yıl Antalya haber verir. Türkiye'nin en köklü ve en önemli, dünyanın da sayılı festivalleri arasında yer alan Antalya Altın Portakal Film Festivali, bu yıl da birbirinden önemli yerli ve yabancı sinema örnekleriyle karşınızda. Zengin listeden 11 film belirlemeye çalıştık...

İLK OLARAK 1964'TE DÜZENLENEN, ÜLKEMİZİN EN ESKİ VE EN SAYGIN FİLM FESTİVALİ KABUL EDİLEN ALTIN PORTAKAL, BU YIL 49. KEZ 6-12 EKİM tarihleri arasında düzenleniyor. Birbirinden ünlü ve önemli yerli-yabancı konuklarıyla, özel temalı gösterimlerle, belgesel ve kısa filmlerle de çok zengin bir münü oluşturan Altın Portakal, asıl dikkati ulusal ve uluslararası yarışma bölümleriyle çekiyor. Genç yeteneklerin yanında ustaların da en yeni filmleriyle boy gösterdikleri festivalde, dünyanın sayılı yönetmenlerinin son çalışmaları da ilk kez sinemaseverlerle buluşacak... Baş döndüren zengin listeden, farklı özelliklere sahip, mutlaka görülmesi gerektiğini düşündüğümüz 11 adet film seçtik. Kimisi dünya festivallerinde ödüller alan, kimisi keşfedilmeyi bekleyen yapımlar. Ama siz yine de bütün programa bakıp, yeni keşifler yapmayı ihmal etmeyin deriz.

1 ZERRE (2012) Bu yılki festivalin en çok merak edilen filmi desek yeridir. Daha görücüye çıkmadan adından sıkça söz ettirmeyi başaran "Zerre", genç yönetmen Erdem Tepegöz'ün imzasını taşıyor. Senaryo da kendisine ait. Ufak kızı ve annesiyle küçük bir evde yaşayan Zeynep'in haksız yere işten çıkarıldıktan sonra yeni bir iş bulma çabasını ve hayata tutunma mücadelesini anlatan film, alttan alta varoluşu ve insanın evrendeki yerini de kurcalıyor. Geçmişte çektiği ödüllü kısa filmleriyle bilinen genç yetenek Erdem Tepegöz'ün ilk uzun metrajı olan "Zerre", omuz kamerasıyla yapılan çekimlerle daha gerçekçi bir çizgi tutturmayı hedeflemiş. Başrollerde ise Jale Arıkan, Rüçhan Çalışkur, Özay Fecht gibi deneyimli isimler yer alıyor. Konusuyla ve uyandırdığı merakla, şimdiden Altın Portakal'ın en güçlü adaylarından...

2 ACI (PIETA, 2012) Her filmiyle sinemaseverleri mest eden ama bilhassa "Boş Ev" (Bin-Jip) ile bşayıpıtını veren Kim Ki-Duk, Venedik'te Altın Aslan'ı kucaklayan en yeni filmi "Acı" ile festivalde yer alıyor. Tefecilere çalışan acımasız bir adamın hikayesini takip ediyoruz filmde. Bir ailesi ya da değer verdiği, sevdiği kimse olmadığı için "iş"ini limitsiz-sınırsız bir kötülükle yapabilen, alacaklarını akla gelmedik sert yöntemlerle toplayan tefeci, günün birinde karşısına çıkan bir kadın sayesinde duvara tosluyor. Bu kadın, annesi olduğunu iddia ederek onu terk ettiğinden ötürü özür dilerken, tefeci elbette ona başta inanmıyor. Ancak zaman içerisinde epeydir hasıraltı edilen korkunç bir sırda birlikte, gerçekler açığa çıkmaya başlıyor. Şiddet sahneleriyle tartışma yaratan "Acı", çağdaş ustanın son eseri olarak koşulsuz izlenmeyi hak ediyor.

2

3

4

5

3 KÜF (2012)

Festivalin dikkat çekici bir başka yerli filmi... Demiryollarında yol bekçisi olarak çalışan acılı bir adamın; Basri'nin hikayesi bu. Tek oğlu olan Seyfi, 18 yıl önce üniversitede okurken gözüaltına alınmış ve 'kaybedilmiş'. Bu olaydan altı yıl sonra karısını da kaybeden Basri, sağ ya da ölü olduğunu bile bilmediği, gaibe karışan oğlunun yasını tutuyor. Bu süreçte doğal olarak psikolojisi de bozulmuş durumda. Kontrolünü üstlendiği tren rayları, oğlunun bulunması için yazdığı dilekçeler ve çaresizlik artık Basri'nin hayatını şekillendiren ana unsurlar... Venedik'te yönetmenlerin ilk filmlerine verilen Genç Aslan ödülünü aldıktan sonra yönetmen Ali Aydın şunları söylemişti: "Bugün dünyada binlerce kayıp var. Ödülü kayıplarını aramaktan asla vazgeçmeyen Cumartesi Anneleri'ne adıyorum".

4 SEN VE BEN (IO E TE, 2012)

Bernardo Bertolucci de son filmiyle festivalde... 72 yaşındaki yönetmen, Niccolò Ammaniti'nin romanından uyarladığı eserinde dinamizminden hiçbir şey kaybetmediğini gösteriyor ve ergenlerin dünyasına eğiliyor. Öykünün merkezinde 14 yaşında içine kapanık biri olan Lorenzo var. Anne ve babasına, okul arkadaşlarıyla kayak gezisine gideceğini söyleyip, apartmanın bodrumuna kendini kapayan Lorenzo böylelikle korku ve fantastik türdeki kitaplarını doya doya okuyarak bir haftalığına dış dünyadan soyutlanmayı planlar. Fakat yarı kardeşi Olivia'nın durumu fark etmesiyle her şey altüst olur. Üstelik Lorenzo, ondan duygusal olarak da hoşlanmaktadır. İnsan doğasını iyi bilen Bertolucci'nin yine bir sinema ziyafeti sunacağına şüphe yok! Başroller, Tea Falco ve Jacopo Olmo Antinori'ye ait.

5 KAPI (THE DOOR, 2012)

En son 2006'da "Akrabalar" (Rokonok) adlı filmi çekerek usta Macar yönetmen István Szabó'nun yeni filmi. "Mefisto" (Mephisto) ile Oscar kazanan Szabó, "Kapi"da iki farklı kadın arasındaki bağı ve dostluğu perdeye taşıyor. Filmin başarısında yönetmen ve senaryo kadar, kuşkusuz dayandığı romanın da etkisi büyük. Macaristan'ın en önemli yazarlarından Magda Szabó'nun (István'la aralarında herhangi bir bağ yok!) eserinden bir uyarlama bu... Başrollerdeyse Helen Mirren ve Martina Gedeck'i izliyoruz. Kadın yazar Magda, evde kendisine yardımcı olması için Emerence adlı yaşlıca bir kadını işe alıyor ve geçmişin sırlarının da devreye girdiği, tuhaf bir 'birbirini tanıma' süreci başlıyor. Trajik finale doğru ilerlerken, yönetmeninilmekilmek ördüğü hikayeyi izlemek büyük keyif...

6

7

8

6 MELEKLERİN PAYI (THE ANGELS' SHARE, 2012)

İngiltere'yi, İrlanda'yi, işçi sınıfını, ince detaylarla örülmüş insan ilişkilerini, kaybedenleri en iyi kim anlatır diye sorulunca, akla gelen ilk isim kuşkusuz Ken Loach'tur. 1960'lardan bu yana aralıksız film çeken Loach, Cannes'da jüri ödülü alan yepyeni filminde yine alt sınıftan insanlara keskin bir bakış atıyor; tabii mizah duygusunu elden bırakmadan... Kendisine bir şans tanındığı için hapse girmekten son anda kurtulan Robbie, yeni doğan oğlunun hayatının kendisinininki gibi olmamasını ister. Kamu hizmeti cezasını ifa ederken ise, benzer kaderleri paylaştan üç kişiyle tanışır. Viski damıtma konusunda karşılarına çıkan bir fırsat, bu dört yetişkini farklı düşüncelere sevk edecek, belki de hayatlarını değiştirmeleri konusunda tek şansları olacaktır...

7 UMUT ÜZÜMLERİ (2012)

1960'larda yakışıklı jön olarak ünlenen, 1974'te yönettiği ilk film "Otobüs"le hem sansüre toslayıp hem de önemli ödüller alan, daha sonra "Cumartesi Cumartesi" ve "Fikrimin İnce Gülü- Sarı Mercedes" adlı iki filme daha imza atan Tunç Okan, uzun süren sessizliğini "Umut Üzümleri"yle bozuyor. 20 yıl önce 1992'de "Fikrimin İnce Gülü"yle en iyi yönetmen ödülü aldığı Altın Portakal'da prömiyeri yapılacak filmde Ahmet Mekin, Yetkin Dikinciler, Altan Erkekli ve Barış Koçak gibi isimler rol alıyor. Film, Türk asıllı bir Fransız'ın bir Kırım Tatar köyüne öğretmen olarak gönderilmesiyle yaşananları anlatıyor. Köylüler, başarısız bir sulama projesi için borç aldıkları toptancıya tarlalarını kaptırmak üzere... Derken elbirliğiyle üzüm bağı kurmak ve borçları kapatmak için harekete geçiyorlar.

8 MİRAS (INHERITANCE, 2012)

"Limon Ağacı" (Etz Limon) filminde canlandırdığı unutulmaz Salma rolüyle hafızalara kazınan, "Unutma Beni İstanbul" (Do Not Forget Me Istanbul) projesinde de önemli bir rol üstlenen, hüznü yüzlü aktris Hiam Abbass, bu defa ilk yönetmenlik denemesiyle karşımızda. İsrail-Fransa-Türkiye ortak yapımı olan "Miras", Filistinli bir ailenin üzerinden hem savaşa hem de insanlığımıza dokunduruyor, aynı zamanda etkileyici bir öyküyle seyirciyi sarıp sarmalıyor. Savaş ortamında Galilee'nin kuzeyinde yaşayan Filistinli aile, kızlarının düğünü için bir araya gelir. Bireyler arasında anlaşmazlıklar vuku bulurken babanın komaya girmesiyle gidişat değişir. Babaları ölümün kıyısında ancak aile fertlerinin tansiyonu değişmez... Uluslararası yarışmanın iddialı filmlerinden...

9 AYI (KHERS, 2012)

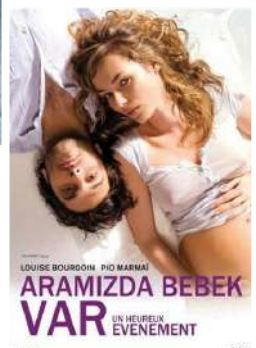
İran sineması hayranlarına yeni bir keşif şansı! Uluslararası arenaya çıkan her filmle adından söz ettirmeyi, irili-ufaklı ödüller almayı başaran, en son bu sene Oscar'ı da kucaklayan İran sineması, yine çok çarpıcı ve etkileyici bir hikaye anlatacak sinemaseverlere... 1980'lerden bu yana yönetmenlik yapan Khosro Masumi'nin imzasını taşıyan "Ayı", savaşta bir saldırıda şehit düştüğü haberi gelen Nureddin'in dramatik öyküsünü konu ediniyor. Aradan zaman geçiyor ve sekiz yıl sonra Nureddin sağ salım bir şekilde evine dönüyor. Ve asıl sorun da o zaman başlıyor. Çünkü karısı çoktan başka bir adamla evlenmiş durumda... İnsan ilişkilerinde detaya giren ve bu detaycılığın altından başarıyla kalkan film, uluslararası yarışma bölümünde gösterilecek. Yüreklere sesleneceği şimdiden kesin.

10 DEMİR GÖKYÜZÜ (IRON SKY, 2012)

Festivalin olasılıkla en komik filmi. Öyle ya, 1945'te Dünya'dan kaçan Naziler'in o tarihten beri Ay'ın karanlık yüzeyinde saklandıklarını anlatan bir filminden daha eğlenceli ne olabilir? Führer'leri rolünde ise Udo Kier var. Meşhur "Uzay Yolu" (Star Trek) dizisinin parodisi olan "Star Wreck"i de kotarmış Finli yapımcıların çektiği "Demir Gökyüzü", bilimkurguyla komedi karışımı. 2018 yılında Ay'ın yanlış bir bölgesine iniş yapan Amerikalı astronotlar, uzay miğferli, kollarında gamalı haç bantları taşıyan SS subaylarına rastlıyorlar. Çok geçmeden bu 'kaçak' Naziler'in yeni dünya düzeni olarak 4. Reich'ı kurmak için fırsat kolladıklarını, yakında Dünya'yı ele geçireceklerini öğreniyoruz... Baştan sona keyifle izlenen filmin yönetmeni Timo Vuorensola...

11 SABA (2012)

Geçen sene yine Altın Portakal zamanı, 102. sayımızda bu sayfada yer verdiğimiz "Hicaz" adlı film, kağıt üzerinde umut vaat etmesine karşın feci derecede kötü çıkmıştı. Olsun, herkes ikinci bir şansı hak eder. Yönetmen Erdal Rahmi Hanay, 'Makam Üçlemesi'nin ikinci filmi olan "Saba" ile karşımızda bu yıl da... Üstelik 'uluslararası yarışma' bölümünde... "Nihavend" ile tamamlanacak olan üçlemenin ikinci filmi, anlaşıldığı kadarıyla ilk film gibi soyut, simgesel ve takip edilmesi imkansız bir yapıda değil. Yönetmen, siyah-beyaz çektiği "Saba"yı tanıdık olduğu bir olaydan yola çıkarak filmleştirmiş. Yılın altı ayı karlarla kaplı bir Anadolu kasabasında 22 yıl önce yaşanmış bir olayı anlatan filmde Öykü Çelik, Memet Demir, Berke Üzrek rol alıyor. Umarız Erdal Rahmi Hanay, bu kez sınıfı geçmeyi başarır.

ARAMIZDA BEBEK VAR

ORJİNAL ADI Un Heureux Événement
YÖNETMEN Rémi Bezançon
OYUNCULAR Louise Bourgoin, Pio Marmai,
 Josiane Balasco, Thierry Frémont,
 Gabrielle Lazure
YAPIM/SÜRE 2011 Fransa-Belçika, 106 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD Fr. ve Tr.
ŞİRKET Tiglon (Filma Ltd.)

Bebek sahibi
 olmanın yarattığı
 yıpranmayı gerçekçi
 tonlarda aktarıyor
 bu film.

İLK FİLMİ "HAVADA AŞK VAR" LA (MA VIE EN L'AIR) KADIN-ERKEK İLİŞKİLERİ ÜZERİNE söyleyeceği çok şey olduğunu hissettiren Fransız senarist-yönetmen Rémi Bezançon, üçüncü filmi "Aramızda Bebek Var"la umutları boşa çıkarmadığını gösteriyor, en azından büyük oranda.

Çocuk sahibi olmanın yarattığı 'gerilim'e ışık tutuyor Bezançon filmiyle. Birbirlerini ölesiye seven bir çiftin, bebekle birlikte çatırdamaya başlayan ilişkilerini deşifre ediyor hikaye. Aslında hamilelik sırasında kendini hissettiren bu durum, tipik erkek ve kadın reflekslerini gerçekçi bir tonda yansıtırken, kadına doğal olarak açtığı 'özel alan' nedeniyle onun bakışını daha önemli kılıyor, ki böyle de olması gerekiyor. Erkeğin 'yardımcı oyunculuk' yaptığı bu ilişki, her iki tarafın da belli tavizler vermesini öngörüyor, ancak tavizin çoğunu hep kadın verirken, erkekte böylesi bir 'fedakarlık' hamlesi görmüyoruz. Filmin iki karakteri de gerçek duygu ve eylemleri önümüze koyuyor, 'zorlu süreç'te yaşanan yıpranmadan nasiplerini

alıyorlar. Özellikle kadını yalnızlaştıran, toplumdan soyutlayan, 'iki kişilik bir nokta'yı paylaşmaya zorlayan süreç, erkeği aynı oranda hırpalamıyor. Ancak onu da bir sınava sokuyor ve 'aşk'la karşı karşıya getiriyor, bir adım ötesine geçtiğimizdeyse aşktan uzaklaştırıyor.

"Aramızda Bebek Var", finale kadar her şeyi ve herkesi gerçeğe yakın işaretlemelerle yansıtıyor. Oysa finale geldiğimizde, aşka yeniden bir kapı açıyor, hatta onun hiçbir zaman oradan ayrılmadığını hissettiriyor. Bu noktada, aşkın yerini başka bir şeyin aldığını, iki sevgilinin yazgısının evrilip birbirlerine 'muhtaç' iki dosta dönüştüklerini söylemek daha doğru olurdu sanıyoruz. Ama bu film, gerçekçi bir yaklaşıma sahipse de, genel çerçevede bir 'romantik komedi' formuna yakın durduğundan, kahramanlarımızın yeniden 'sevgili' olmalarına fırsat tanıyor. [A]

Louise Bourgoin, 'bebekli anne' kompozisyonunda filmin atardamarı olmaya layık bir performans sergiliyor.

Yönetmen Rémi Bezançon'un finaldeki hamlesi, filmin gerçekçi yol haritasını az buçuk esnetiyor.

Başlat

Ekstralar

Sahne Seçenekleri

altyazı

filmleri Altyazı ile izleyin
sinema derginiz her ay bayilerde

KIRIK MİDYELER

YÖNETMEN Seyfettin Tokmak
OYUNCULAR Uğur Barış Mehmetoğlu,
 Seydo Çelik, Engin Benli, Selma Alispahıç
YAPIM/SÜRE 2011 Türkiye, 93 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Tıglon (+90 Film Yapım)

"Kırık Midyeler",
 çoklu hikaye anlatma
 formülünün pek de
 iyi işlemediği
 bir film.

İLK FİLMLER TEHLİKELİDİR, BÜYÜK ORANDA DA 'BELİRLEYİCİ'. BİR YÖNETMENİN filmografisinin nasıl şekilleneceği (ya da şekillenip şekillenmeyeceği) hakkında önemli ipuçları sunar bizlere. Seyfettin Tokmak da bu ipuçlarını yansıtmaya yönelik ilk filmi "Kırık Midyeler"le, kendisine nasıl bir yön çiziceği üzerine belli fikirler vermeyi başarıyor.

"Kırık Midyeler", genel yapı itibarıyla Ömer Kavur'un "Yusuf İle Kenan"ını hatırlatıyor. İki Kürt çocuğunun İstanbul'da ayakta kalma mücadelesini izliyoruz hikayede. Bu noktada bir problemi yok gibi filmin, ancak işin içine yan hikayeler girdiğinde işler biraz karışıyor. Organ mafyası, uyuşturucu işleri, göçmenlik meselesi gibi unsurların da bu görünüm içindeki pay kapma savaşları, iki çocuğun serüvenini yıpratıyor, onların dünyasının tam olarak yansımını engelliyor.

Bunları bir kenara bırakıp, "Kırık Midyeler"e 'olmuş' penceresinden baktığımızdaysa karşımıza hep iki Kürt çocuğu çıkıyor. İlk kez kamera karşısına çıkan Uğur Barış Mehmetoğlu ve Seydo

Çelik, yönetmenin yapmaya çalıştıklarının gerçekliğe kavuşması adına önemli roller üstleniyorlar. İki ufaklık, hikayenin 'sert' doğasını yumuşatan, neredeyse 'pembe gerçekçi' bir tona yaklaştıran performanslar sergiliyorlar. Yönetmen Seyfettin Tokmak, onların enerjisini gayet iyi kullanıyor filmde, zaman zaman kaotik bir yapıya bürünen hikayeyi onlar sayesinde rayına oturtuyor.

"Kırık Midyeler", çoklu hikaye anlatma formülünün pek de iyi işlemediği bir film. Bu tür yapımların vazgeçilmez olan karakter derinliği ve hikayede devamlılığın burada yeterince iyi formüle edilemediği aşikar. Altyapıları eksik karakterler, giderek hikayenin dağılmasına neden oluyorlar. Birçok şeyi aynı kareler içinde anlatmaya çalışmanın zorluklarıyla yeterince başedemiyor Seyfettin Tokmak. [A]

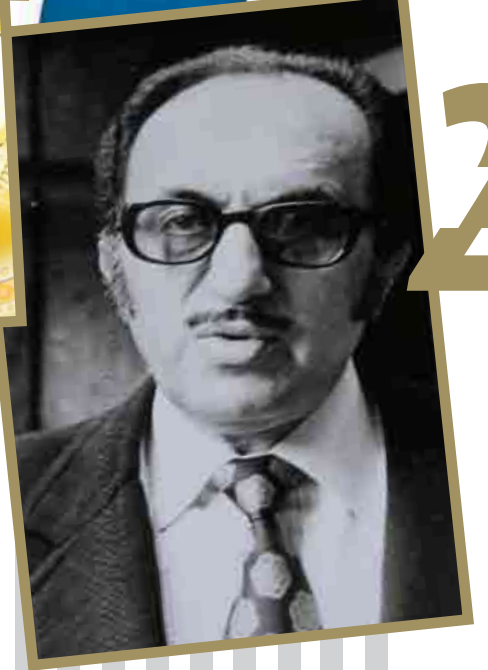
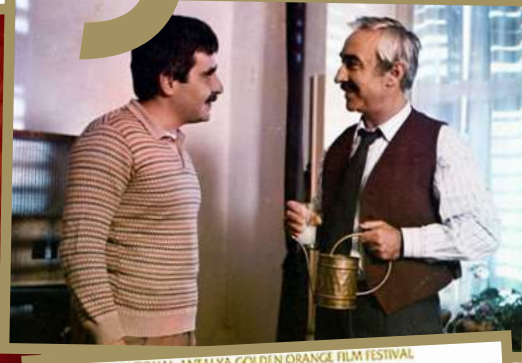
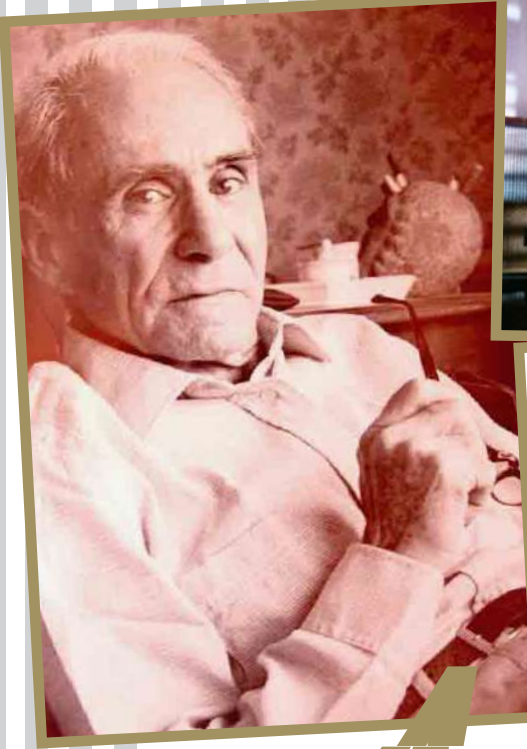
Seyfettin Tokmak, 'çocuk oyuncu yönetimi' konusunda sınıflı geçen bir performansla ulaşıyor.

Kenan Kavut imzalı senaryonun, yönetmenin elini güçlendirmekten uzak olduğunu söylemek gerek.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - Sünnetli açılış unutulmasın!

Son yıllarda Altın Portakal'ın açılış törenleri, protokole gereksiz yere verilen önem, mesaj kaygılı konuşmalar ve sunucuların kıldığı potlarla eleştiriliyor. Oysa Portakal tarihinde öyle açılış törenleri var ki, bugünlerin törenlerine dua ettirir! Misal, 1994 yılındaki festivalin açılış töreninde, Kemal Özkan 250 çocuğu sünnet etmiş. Çocuklar da sünnetli olarak o efsanevi korteje katılmış!

2 - Bazen doğru söyleyenler de çıkar

1969 yılında 16 kişilik jüri, ödül verecek 'en iyi film' bulamaz. Yapımcılar falan kıyamet koparacakken yönetmen Turgut Demirağ, çıkıp tarihe geçen bir laf eder: "Benim filmim dahil olmak üzere bu yıl Antalya'da kötü filmler festivali yapılmıştır." Kendini bilmek, haddini bilmek adına dürüstçe bir çıkış...

3 - Farklı seslere

kulak vermesi boşuna değil

Hani son yıllarda dillendiriliyor ya, Altın Portakal'da popüler sinemanın nadide örnekleri de yarışsın, ödüllendirilsin diye. Keşke bunlar söylenmeden önce dönüp bir geçmişe bakılsa... Altın Portakal ilk 10 yılında ağırlıklı olarak 'ticari filmler'in varlık gösterdiği bir festivaldi. Ama bu tercihlerin Türk sinemasına bir fayda getirmedeği görüldüğü için festival de sinemamızdaki farklı seslere kulak verdi. Ödüllendirilen filmlere bakılınca bu manevra değişikliğinin ne kadar haklı olduğu anlaşılabilir.

4 - Lütfi Akad'dan jüri başkanlığı dersi

Altın Portakal'da jüri kararları çoğu kez tartışılır. Bunun da sebebi jürinin karar verirken estetik kriterlerin dışına çıkmasıdır. 1984'te jüri başkanlığı yapan Lütfi Akad, kararlar sonrası ("Bir Yudum Sevgi" 'en iyi film' seçilir), gelenekselleşen

tartışmaların önüne geçmek için Âlim Şerif Onaran'la söyleşi yapar ve kararların nasıl verildiğini açıklar. Bu yöntem sonucu kararlar da tartışılmaz.

5 - 1987: Tam isabet

Altın Portakal tarihinde 1987'deki kadar isabetli karar veren jüriye az rastlanır. Bugün birçoğu sinemamızın klasığı sayılan filmlerden oluşan yarışmada 'en iyi film' "Muhsin Bey", ikinci film "Anayurt Oteli", 'en iyi yönetmen' Ömer Kavur, 'en iyi senaryo' Yavuz Turgul, 'en iyi kadın oyuncu' Türkan Şoray (Hayallerim, Aşkım Ve Sen), 'en iyi erkek oyuncu' Şener Şen (Muhsin Bey) seçilir. İtirazı olan var mı bu kararlara?

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK PRODUCTION THINK MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR FILM SHOWING MOTION THRILLER HORROR CLOSE-UP MONEY
ACTION MOVING TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
PRODUCTION TELEVISION PRODUCTION MOVIES PROJECT COPY CLOSE-UP THRILLER SCREENPLAY
INDUSTRY PICTURE MOVIE COMMUNITY CINEMATIC TELEVISION COPY COMMUNITY PRODUCTION FILM
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTOR
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCTION
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWING
CINEMATIC PUBLIC SHOWING PICTURE THINK TELEVISION
ICTURE TELEVISION FILM SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE
NEW PRODUCTION COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PRODUCTION
TODAY BUSINESS SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREENPLAY
SHOW ACTOR MOTION FILM VIDEO MOVING MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COMEDY
NETWORK SHOW CLOSE-UP MOTION SHOWING FILM PRODUCTION THRI
ACTION MONEY HORROR THRILLER SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRODUCTION
PROJECT BUSINESS THINK COMMUNITY NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
PRODUCTION DVD INDUSTRY PRODUCTION PICTURE SHOWING
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK
SHOW SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP COPY PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“Eğer, Sapık (Psycho) ciddi bir film olma amacını taşısaydı, esrarengizlik ve gerilim unsurları taşımayan klinik bir vaka olarak gösterilirdi. Eldeki malzeme, bir hastalığın belgelerle anlatılmasında kullanılırdı.”

Alfred Hitchcock